

Fredmans epistel n:o 48 (Carl Michael Bellman)

Solen glimmar blank och trind,
Vattnet likt en spegel;
Småningom upblåser vind
I de fallna segel;
Vimplen sträcks, och med en år
Olle på en Höbåt står;
Kerstin ur Kajutan går,
Skjuter lås och regel.

Stålet gnistrar, pipan tänds,
Olle klår sitt öra;
Rodret vrides, skutan vänds,
Gubben har att göra;
Under skarpa ögonbryn
Grinar han mot soln i skyn;
Kerstin, gubbens hjertegryn,
Skall nu seglen föra.

Seglen fladdra, skutan går,
Jerker tar sin lyra,
Lyran brummar, böljan slår,
Allt med våld och yra;
Skutan knarkar, bräcklig, gles,
Vimplens fläkt i toppen ses,
Tuppen gol så sträf och hes.
Nu slog klockan fyra.

Movitz stöt åt dem i lurn,
Som på skutan fara.
Olle du hvad kostar Tjern?
Lyssna hvad de svara.
Hör hvar är ni hemma ni?
Ifrån Lofön komma vi
Med Grönsaker, Silleri,
Mjök och Äplen klara.

Si en Julle skymtar fram,
Marjo åran lyftar,
Med sin löfbrodd, mjök och lamm
Hon åt tullen syftar,
Har i knä en bytta smör,
Körsbärskorgar frammanför;
Marjo nu sin lofsång gör,
Snyter sig och snyftar.

Ulla Winblad skratta, sjung,
Spritt vid solens strålar,
Jäska ej, lös upp din pung,
Tag fram band och nålar;
Fästa din salopp igen!
Nös du? Prosit lilla vän!
Si där har du Hessingen,
Gröna trän och pålar.

Lilla Fästman på dig ser,
Kom min Norström lilla,
Sätt dig bred vid mej, sitt ner,
Fritt din låga stilla;
Vi ha alla lika rang.
Lustigt! hör basuners klang.
Prosit och Contentement!
Dyrbar ögonvila.

Kon i vassen skylt sin kropp,
Snärd i våta tågen,
Bruna Oxen kastar opp
Himmelsblåa vågen,
Ången står i härlighet,
Kalfven dansar yr och fet,
Hästen tumlar stolt och het,
Svinet går i rågen.

Vid ett träd uppå en slätt
Syns en Skytt förbida
Dagens gryning klar och lätt,
Foglens sång och qvida;
Bakom trädets tjocka stam;
Bössan syns och skymtar fram,
Hunden trogen som ett lamm
Står vid skyttens sida.

Morgon supen, Movitz, går;
Ljuvligt böljan svallar;
Ser du Ekensberg? Gutår!
Hör hur folket trallar;
Där framsätter en sin fot,
Klotet kägorna slår mot;
Hör du dunsen af hans klot
Uti bergen skallar?

I en löfsal kring ett stop
Några bussar skratta,
Ropa trumf, och allihop
Uti stopet fatta;
Somliga med sträckta ben
Sova gott och snarka ren,
Vila hufvud mot en sten
På en blomstermatta.

På den klippan, där vid strand
Sjelf Chinesen målar,
Bildar, af en näfva sand,
Skönsta blomsterskålar;
Uti leret brännes in
En Apelles pensel fin.
Ulla Winblad, min Cousine!
Ser du hur jag målar.

Såg du nu Mariæberg,
Så se längre neder;
Med en gul och bleknad färg
Sig ett tjäll utbreder.
Fönstren glittra, kännen I
Ej Salpetersjuderi?
En gång, Ulla, raillerie!
Palten dit dig leder.

Fällom lodet på vårt djup,
Jäska ej och nicka,
Sov ej, öppna flaskan, sup,
Bjud Mamsellen dricka;
Vakna Movitz, ser du ej
Lazari palats, så säj?
Akta näsan du på dej
För hvar vacker flicka!

Tornens spetsar blänka ren,
Kors och tuffar glimma,
Morgonrodnans klara sken
Syns i vattnet strimma;
Barnet leker glad vid strand,
Samlar stenar i sin hand,
Slungar stenen dit ibland
Där som gässen simma.

Lossa tågen, seglen fäll,
Ren syns Skinnarviken,
Med dess Kojor och Castell,
Branta berg och diken;
Under små kolsvarta tak
Gnälla pumpar, eld och brak,
Hästen sträcker foten spak,
Gnäggar, rädd för spiken.

Med sitt klappräd ner vid strand
Pigan står så kåter,
Knyter til sitt förklädsband,
Och sin barm uplåter;
Barbent hon på bryggan står,
Räknar slagen klockan slår,
Flitigt sig på benet klår,
Svettig, sur och våter.

Allstäds gott, men hemma bäst!
Sakta, lät oss unna
Vattukörarn med sin häst
Hvålfva om sin tunna;
Kärlet glittrar, hjulet går,
Sprundet sprutar, hästen slår.
Om den prakt för ögat står
Sjunga de som kunna.

Jeppe tutar, trumman går,
Böneklockan klämtar;
Sotarn svart i skorsten står,
Visslar, sjunger, skämtar;
Bagarn sina korgar kör,
Smeden ren sin slägga rör,
Ren båd' Knekt och Granadör
Vid geväret flämtar.

Skyndom dit vår hydda fins,
Gömmom not och flöte;
Stöt uti basun, och minns
Detta glada möte.
Farväl Jörgen, Truls och Hans!
Farväl flickor, spel och dans!
Ulla tog sin myrtenkrans
Uti Neptuns sköte.

Norström stjelper sin peruk
Af sin röda skalle,
Och min Ulla blek och sjuk
Lät sin kjortel falla,
Klev så bredbent i paulun;
Movitz efter med basun:
Maka åt dig Norström! Frun
Hör ju till oss alla.

Mårten Holk (Anna Maria Lenngren)

Mårten Holk, av ingen känd,
knappt av hund och katten,
bodde i Vintappargränd,
och drack bara vatten.

Satt och skrev på sin sextern,
dammig i surtuten;
drömde ständigt om Qvatern,
men fick aldrig ut'en.

Hans diné var näst till svält,
bara sill på fatet;
men sen kom han uti fält-
kommissariatet.

Mårtens lycka således gjord -
högt han sätter hatten,
har grann rock och ståtligt bord,
smakar aldrig vatten.

Skrattar du, min vän? - åh tig!
drick och rök din pipa,
och lär dig en gång av krig
nyttan att begripa.

Ack Damon (Skillingtryck 1700-tal)

Ack Damon, mig tyckes att vintren är lång,
när vi ej med fåren gå vall.
Oss roar ej mera fåglarnas sång,
ty marken är frusen och kall.

Blomstren vissna.
Källan fryser.
Skogen gulnar
å jag ryser.

Ajö min Damon tills solen igen
uppvärmer båd dig och din vän.

Herdinna, vad skadar oss vintren är till,
när födan för fåren står bi.
Snart framskrider våren med fåglarnas drill,
och marken blir lenad och tin.

Blomstren spridas.
Isen tryter.
Glöden drivas
och du nyser.

Bli kvar min herdinna, vart ärnar du hän?
Vår sol snart oss värmer igen.

Det var en gång en båtsman (Skillingtryck)

Det var en gång en båtsman
en glad och munter fyr, ha ha!
som hade uti Japan
ett kärleksäventyr.
När han kring hamnen kryssa'
en afton något säll
han fick så'n smak att kyssa
en japanesmamsell.

Men flickan hon var dotter
allt till en mandarin, ha ha!
från topp till tå hon var som
en pleasure yacht så fin.
Hon sade: Sköna båtsman,
följ med mig hem i kväll,
så skall du få belöning
för det du var så snäll.

Men vet jag har en fader
så ond, så rik, så snål, ha ha!
desslikes ock en fästman
som jag platt intet tål.
Men får du dem ur vägen
skall du ha mer än tack.
Di sitta nu därhemma
som bäst och spela schack.

Och in i salen träder
den båtsman full av hin, ha ha!
Godafton mina herrar,
godkväll herr mandarin.
Jag skall nu eder lära
den svåra konsten att
på samma gång varandra
i ett drag göra matt.

Åh kan ni det herr båtsman,
med undran ropte de, ha ha!
så var så god och sätt er
och tag er en kopp te.
Men båtsman tar ur fickan
en brännvinsflaska stor.
Jag kanske får den äran
att kalla er för bror?

Så pimpla de så länge
det finnes något kvar, ha ha!
Så komma de i träta
om vem som draget har.
Då mandarin skriker,
så vredgad i sitt sinn:
Tvi tusan på dig phuling,
min dotter blir ej din.

Då phuling blev så lissen,
drog ut sitt långa svärd, ha ha!
och stack det mitt i magen,
han var ej bättre värd.
Då mandarin måste,
ty så är Japans lag,
på samma sätt ta avsked
av livets obehag.

Men båtsman han fick flickan
med all sin rikedom, ha ha!
samt rörde jämt på svickan
och blev en läckergom.
Dock efter ett års nöje
han ledsnade och for.
Kinesar nu i Haga
och lappar gamla skor.

Kalle P (Edouard Laurent)

Vill Ni se Kalle P.
så ödmjuka tjänare?
Jag det är fast man plär
kalla mej Herr egenkär;
för mitt sätt är så nått,
för att jag fått mera vett,
men jag tror, avund stor
uti Norden bor.

Hör min sång, se min gång
och min växt så smärt och lång.
Ja, min tröst är min röst
tack vare mitt höga bröst.
Ståtlig jag varje dag
går i Kungsträdgår'n ett slag
gången lätt - med mitt sätt
tar man mig för sprätt

Då viskar folk: Ja, så sant,
den där är högst charmant
och intressant!
Sen säger man: Ej någon ann'
kan gå som Kalle P.
Hm, hm! Vad sägs om de'?

Ofta hänt, det är känt,
att mig flickorna ha sänt
kärleksbrev, men jag rev
sönder varje rad de skrev.
Ingen klick i mitt skick
finns i detta ögonblick.
Karaktär finnes här,
fast jag vacker är.

Dock en klick jag ju fick
när jag Drottninggatan gick.
Kom så nöjd full av fröjd,
då, ifrån fem vänings höjd
en stor katt på min hatt
föll pladask - o, vilket spratt!
Tänk er då, jag fick gå
hem med hatten så.

Då viska' folk: Ja, så sant,
den där är högst charmant
och intressant!
Sen säger man: Ej någon ann'
kan gå som Kalle P.
Hm, hm! Vad sägs om de'?

Även jag går nå'n dag
ut på vift ett litet tag.
Roligt har och jag tar
mig ett glas som nobel kar'.
Hände då, jag skull' gå
härom dagen ut också,
samma gång var det sång
uti Berns salong.

Där förstås sjöng famos
både Bianca och Desroche.
Sur le bi' sur le ba'
sur le bi' de ba' du banc.
Roligt då höra på,
men när se'n jag hem skull' gå
var jag smord sa' ej ord,
kryssa mellan bord.

Då viska' folk: Ja, så sant,
den där är högst charmant
och intressant!
Sen säger man: Ej någon ann'
kan gå som Kalle P.
Hm, hm! Vad sägs om de'?

En gång jag gick ett slag
på Norrebro en vacker dag.
Blev så glad till den grad
då jag såg vår vaktparad.
Ett tu tre, Kalle P.
då beslöt marschera me'.
Jag klev på, börja gå
och bar käppen så.

En och var sad': Man har
aldrig sett så ståtlig kar'.
En skrek: Se, Kalle P.!
Jo, sa jag, var lugn för de'.
Kungen lång, samma gång
stod och såg från sin balkong.
Jag hans blick ensam fick
som i teten gick.

Och kungen sad': Ja, så sant:
den där är högst charmant
och intressant!
Sen sade han: Ej någon ann'
kan gå som Kalle P.
Hm, hm! Vad sägs om de'?

Hos min doktor (Birger Sjöberg)

Ute i väntrummet solstrålen ilar,
så gyllne den pilar
på tusende sätt.
Än den på tavlan med mjölkforsen vilar,
än smeker den lustigt Marie Antoinette.
"Kasper" är bra, ja,
tröstrik att ha, ja,
när man på domen skall vänta i da', ja,
Ute i väntrummet solstrålen ilar,
så gyllne den pilar
bland blomster och bla'.

Inifrån mottagningsrummet nu stiger
en gumma så viger --
nyss blek gick hon in.
Nu är hon frisk, och så rosig hon niger
för doktorn, som skymtar på tröskelen sin.
-Nå, känns det bra? -Ja!
-Utmärkt? Vasa? -Ja!
-Glöm inte pillret, som frun sen skall ta! -Va?
Inifrån mottagningsrummet nu stiger
en gumma, som niger,
och suckar så gla'!

Snart jag därinne
står blek i mitt linne
i handen, och lyss på mitt hjärta, som slår.
Mystiskt han sysslar i rummet därinne.
Nu stiger han ut med sitt uppstrukna hår.
-Där känns ett sting! -Nä!
-Känns ingenting? -Nä!
-Hjärtat nog bultar vid brådska och spring! -Nä!
Snart jag därinne
står blek i mitt linne,
och doktorn går tankfullt på korkmattan kring.

-Vi får försöka
att sluta och röka.
Och supen, den måste vi glömma ett slag.
Tja! Promenaderna, dem får vi öka.
Vårt te ej för kallt, ej för varmt, tycker jag.
-Haltar er gång? -Nä!
-Kragen för trång? -Nä!
-Ni har haft ont i benet en gång! -Nä!
-Vi får försöka
att sluta och röka.
Glöm punschen och pipan, fast tiden blir lång!

Timmarna rinna,
och dagarna svinna,
och åter en dag hos min doktor jag står.
-Vi äro bättre, jag tycker mig finna...
(Han lyss på mitt bröst, och jag ser i hans hår.)
-Utmärkt vigör! -Nä!
-Intet som stör! -Jo!
Doktorn, jag tror i det närmsta, jag dör! Oj!
Timmarna rinna,
och dagarna svinna,
och åter jag står där så sinad och loj.

-Vi får försöka
att börja och röka.
En konjak på morgonen helst, om det går!
Suparnas kvantum vi strax måste öka,
och punschen bör kylas till frostig den står!
Det blir väl bra? -Ja!
-Utmärkt, vasa? -Ja!
Sådan en doktorn ska mänskorna ha, ja!
Ståtlig han stiger
mot dörren. Jag tiger,
och bugar mig djupt för min doktor i da'!

Brooklandsvägen (Kipling/Wold/Andersson)

Jag var nöjd och alltid mig själv till behag
och trodde mig visst inte dum
tills på Brooklandsvägen jag mötte en dag
en ungmö, som gjorde mig stum.

Lågt ned, lågt ned,
där små lyktor gå ut och gå in.
I ungmör jag glömt eder alla för en,
och hon kan aldrig bli min.

Det var mitt i en doftande juninatt,
och österut åskan gick,
och jag ansiktet såg, fastän ljuset var matt
och det var blott ett ögonblick.

Lågt ned, lågt ned,
där små lyktor gå ut och gå in.
I ungmör jag glömt eder alla för en,
och hon kan aldrig bli min.

Hon såg på mig och log men teg,
Hon log och strax försvann.
Men ack, då gick min frid sin väg,
och min glädjes ström förrann.

Lågt ned, lågt ned,
där små lyktor gå ut och gå in.
I ungmör jag glömt eder alla för en,
och hon kan aldrig bli min.

Så ringen ej till aftonbön,
I Brooklands klockor, där.
I ringen Godman upp ur sjön,
förrän jag på nytt blir kär.

Lågt ned, lågt ned,
där små lyktor gå ut och gå in.
I ungmör jag glömt eder alla för en,
och hon kan aldrig bli min.

Well, Godmans gård är havets sand
sen många tusen år,
men den skall bli till åkerland,
förrän jag en hustru får.

Lågt ned, lågt ned,
där små lyktor gå ut och gå in.
I ungmör jag glömt eder alla för en,
och hon kan aldrig bli min.

Kring Fairfields kyrka vattnet står
re'n nu i tidig höst,
men förrän hon på högland står
skall ingen ge mig tröst.

Lågt ned, lågt ned,
där små lyktor gå ut och gå in.
I ungmör jag glömt eder alla för en,
och hon kan aldrig bli min.

Ack låt mig gå till Brookland blott,
när åter åskan går -
ty där hon en gång lett så gott,
hon kanske åter står.

Lågt ned, lågt ned,
där små lyktor gå ut och gå in.
I ungmör jag glömt eder alla för en,
och hon kan aldrig bli min.

Rallarvisa (Albert Engström)

Nog så må jag väl försörja mej till döden,
fast jag synes till att spela på gitarr.
Men jag haver genomlevat många öden,
ty jag haver varit många flickors narr.
Ja, nog är jag bedragen här i livet!
Vem bjuder på ett glas eller två?

Första flickan hon hette Amelia.
Hon var ljuvlig som va faae'n ni vill,
Gu' va' hjärtats alla ådror börjar svi'a
när som flecka' för andra gör sej till.
Ja, nog är jag bedragen här i livet!
Vem bjuder på ett glas eller två?

Andra flickan hon var döpt till Johanna.
Hennes läppar var som smör på karamell.
Men så b'gynte hon min kärlek att utblanda
med ett dödandes gift en lördagskväll.
Ja, nog är jag bedragen här i livet!
Vem bjuder på ett glas eller två?

Detta giftet var kärleken till en annan,
kanske bättre och rikare än jag.
Därför tager jag till flaskan och till kannan,
alla dagar liksom ävenså idag.
Ja, nog är jag bedragen här i livet!
Vem bjuder på ett glas eller två?

Tredje flickan hon hette Adalmina.
Hon var do'ter till en finer sergeant.
Men så sjukna' hon till död och kval och pina,
för hon blev bedragen av en löjtenant.
Ja, nog är jag bedragen här i livet!
Vem bjuder på ett glas eller två?

Men den allra sista hitta' jag i skogen,
mitt i natten på en dikesren tjohej!
Det är den enda flecka som har var't mej trogen,
men den flickans namn det jag känner ej.
Ja, nog är jag bedragen här i livet!
Vem bjuder på ett glas eller två?

För hon skrattade och grät och sa' ajöken,
och dök in i skogens mörkaste snår.
Kanske var det rent en liten herrskapsfröken,
som var ute på ett litet villospår?
Ja, nog är jag bedragen här i livet!
Vem bjuder på ett glas eller två?

Ja, nog är jag bedragen här i livet!
Vem bjuder på ett glas eller två?

Kullerullvisan

(Karl-Erik Forsslund / Gånglåt från Mockfjärd)

Här sitter jag och tralladiradirallar för mej själv.
Djupt i dalen går den brusande älv.
Jag hör väl hur han kalladiradirallar just på mej.
Han vill hava mej till sällskap åt sej.
Å han vill att vi ska gå tillsamman ner till kullurullurullorna i byn,
kullorna de små med rosende liljor målade i hyn.
Å han vill att vi ska gå tillsamman ner till kullurullurullorna i byn,
kullorna de små med rosende liljor målade i hyn.

Å jag ska ta fiolodolodolodolen med mej.
Älven själv ska hålla basen med sitt brus.
Små kullorna dra kjolodolodolodolen kring sej.
Den vill släcka alla ljus i dansens hus.
Å de svinga å de vide-virvla å de trippilippa hoppiloppa lätt,
kullorna de små, en fjäderils dans, en rosende bukett.
Å de svinga å de vide-virvla å de trippilippa hoppiloppa lätt,
kullorna de små, en fjäderils dans, en rosende bukett.

Min kära stora brusudurudurudusande vän,
du å ja vi å nog gamla nu, vi två.
Små kullor vill ha tjusudurudurudusande män,
som kan svänga sej å sno sej fram på tå.
Vi få lunka vi i våra höjder blå å sitta i vår vrå å titta på.
Nya unga karlar dansa väl bort med kullorna de små.
Vi få lunka vi i våra höjder blå å sitta i vår vrå å titta på.
Nya unga karlar dansa väl bort med kullorna de små.

Vid Färjestaden (Erik Axel Karlfeldt)

Är näktergalen kommen till lund? faderallanla faderallanla.
O ja, min kund faderallanla
nu börjar Ölands vår.
Välkommen upp från Kalmarsund faderallanla faderallanla
välkommen upp från Kalmarsund
där farlig sunnan går.

O ja, på väg till Byxelkrok faderallanla faderallanla.
Mig stormen vrok faderallanla
i denna lugna hamn.
Och jag är själv en ölandstok faderallanla faderallanla
och jag är själv en ölandstok
och Nyter är mitt namn.

Gå ut och stick en vildsvinsgalt faderallanla faderallanla.
Och red mig palt faderallanla
och fly mig kannan mor!
I många år jag slukat salt faderallanla faderallanla
i många år jag slukat salt
och det gör törsten stor.

Min faders gård står tom och grå faderallanla faderallanla.
Med mossa på faderallanla
bland sura äppelträd.
Och långsamt kryper starr och strå faderallanla faderallanla
och långsamt kryper starr och strå
dit ner till tegens säd.

Farväl du vilda väg jag red faderallanla faderallanla.
På solig hed! faderallanla
jag har en annan häst.
Jag följer sjömäns skick och sed faderallanla faderallanla
jag följer sjömäns skick och sed
och landar blott som gäst.

I Arontorp där blommar en ros faderallanla faderallanla.
Jag far min kos faderallanla
från rosorna på strand.
Jag är en öländsk lättmatros faderallanla faderallanla
jag är en öländsk lättmatros
och havet är mitt land.

En sjömansvisa (Prins Wilhelm / Sverker Ahde) Håll babord håll styrbord (Evert Taube)

I hamnen låg briggen
och speglade riggen
i vågornas glittrande lek.
Men lättermatrosen
ombord, var om nosen
och kinden så underligt blek.
Ty nu bar det ut
på seglats och var slut
på det lustiga livet i hamn,
men dansen på logen
och skrålet på krogen
och flickornas långtande famn.

Ja, nu fick hon vänta,
hans blåögda jänta,
tills skeppet kom åter härnäst.
Då skulle med gamman
de vigas tillsammans
i kyrkan med psalmbok och präst.
Ty så blev det svuret
en afton i Furet
vid dragspelets trånande låt,
när fästefolkskyssen
han fick, innan kryssen
och sjön skulle skilja dem åt.

Nu seglade skutan till fjärran land
och blev borta i långa år,
men lättermatrosen gav bort sin hand
åt en flicka med korpsvart hår.
Hemma hans jänta gick sörjande kring
och väntade troget sin vän.
Då kom där en hälsning, ett brev, en ring,
fast själv kom han aldrig igen.

Men prästen, som skulle ha vigd de tu,
drog i stället på giljarefärd,
och Furet har nu fått en prästgårdsfru,
som är lycklig och nöjd med sin värld.
Håll därför aldrig en jänta för kär
och aldrig en lättermatros.
Ty hon vet så sällan vad kärlek är
och han, ja han seglar sin kos.

En söndagsmorgon bittida (Evert Taube)

En söndagsmorgon bittida när klockan den slog ett,
vi hissa våra segel, från England ut vi gick.
På torsdan uti samma vecka vi fick Skagen fatt
och segla för nordvästan igenom Kattegatt.
På torsdan uti samma vecka vi fick Skagen fatt
och segla för nordvästan igenom Kattegatt.

Och när vi kom till Kullen då var det mörkan natt,
vi frågte då kaptenen om vi fick gå iland.
Nej detta får ni icke allt uppå denna dag!
Det strider emot konungen och emot hans lag.
Nej detta får ni icke allt uppå denna dag!
Det strider emot konungen och emot hans lag.

Från Stockholm till Staxjö vi i barlast gick,
en annan last vi där utav kål och ärter fick.
Ettusen och tvåhundra tunnor vi tog in.
Se'n gjorde vi oss klara att segla för god vind.
Ettusen och tvåhundra tunnor vi tog in.
Se'n gjorde vi oss klara att segla för god vind.

Men när vi lossat lasten i Stockholms sköna stad,
då få vi våra pengar och sen blir kvällen glad.
Där skall man hava roligt med flickorna en stund,
men inte går vi in i något äktenskapsförbund.
Där skall man hava roligt med flickorna en stund,
men inte går vi in i något äktenskapsförbund.

Håll babord håll styrbord håll rätt som det går,
håll in mellan skären håll ut!
Att bränningen dånar att gäddan hon slår,
ja det hör jag i samma minut.
Treudden från Neptun jag tar i min hand
och stryker hos Näcken fiolen.
Hos Pan tar jag flöjten och spelar ibland,
och lånar av skogsmodern kjolen.

Sjöjungfrur och älvor hos mig gå i dans
på stranden på grönskande plan,
där urberget reser sin mäktiga skans
till skydd emot havets orkan.
Men ligger du stilla för ankar och boj
och vilar från dagens besvär i din koj,
ja viskar den våg som längs skutsidan går:
Ellinor, Ellinor, Ellinor!

Treudden från Neptun jag tar i min hand
och stryker hos Näcken fiolen.
Hos Pan tar jag flöjten och spelar ibland,
och lånar av skogsmodern kjolen.

Sjöjungfrur och älvor hos mig gå i dans
på stranden på grönskande plan,
där urberget reser sin mäktiga skans
till skydd emot havets orkan.
Men ligger du stilla för ankar och boj
och vilar från dagens besvär i din koj,
ja viskar den våg som längs skutsidan går:
Ellinor, Ellinor, Ellinor!

Sjöjungfrur och älvor hos mig gå i dans
på stranden på grönskande plan,
där urberget reser sin mäktiga skans
till skydd emot havets orkan.
Men ligger du stilla för ankar och boj
och vilar från dagens besvär i din koj,
ja viskar den våg som längs skutsidan går:
Ellinor, Ellinor, Ellinor!

Fritiof Anderssons polka (Evert Taube)

Här är dörren, tryck på knappen!
Här bor Fritiof Andersson.
Tänk, från denna lyan ser han
hela Stockholm ovanifrån.
Kära Fritiof, säg, hur mår du,
och hur trivs du här i stan?
Mår och trivs? Jo, det förstår du
att jag trivs som själva fan!
med två tomma pilsnerflaskor
och en frusen vattenkran.

Is på hela Riddarfjärden,
is från början å till slut.
Varken färjor eller båtar
Inga fartyg kan gå ut.
Bara is å gråa kajer
och vid Slussen i en vak
simmor några frusna änder.
Frusen är jag själv och slak.
Himlen mulnar luften kulnar
snön yr vit kring torn och tak.

Ack min lilla svenska fröken
Britta hon vid Roslagstull.
Söderns sol och varma vindar
for jag från för hennes skull.
Sicken jänta kunde vänta,
tror ni - å i helvete!
När jag knackade på dörren
kom en karl och öppnade.
"Ni ursäktar kanske" sa han
"men vi är förlovade."

Sista brasan i kaminen
ska jag elda med de brev
som hon sände mig till Rio
och de vykort som hon skrev.
Sedan ska jag ta en hyra
på det fjärran Ecuador.
Där planterar jag bananer,
och blir stor exportador.
Med en skön och fet kreolska
gifter jag mig ni förstår.

Där med kavaljersfasoner
ska jag leva å bli fin.
Stekta sparvar å kalkoner
äter jag å dricker vin.
Stora skutor från Europa
lasta frukt på min plantage.
Med ministrar och konsuler
spelar jag carambolage.
Jag blir konsul, jag blir konsul,
med galoner å plymage.

Knalle Juls vals (Evert Taube)

Här va' de' gran, här va' de' gran!
Den finaste i sta'n te' dopparedan!
Ensam hon står, sista som går.
Hundra huggde jag i år.
Pengar blir de', nu ska vi se,
jo, nittionio gav mej trehundra
kronor i år, sista som går.
Här drar kallt kring ben å lår.
Min lilla gran, så grön å fin,
du luktar gött som terpentin.
Vill ingen ha dej får jag la' ta dej,
som rövat bort dej ur skogen din!
Min lilla gran, så smal å ful,
kom ta en vals me' Knalle Jul!
Här har du knallen me' glada trallen,
och han har penningar å häst i skjul.

Kyla e' svår, vintern i år,
han kommer la till jul såvitt ja' förstår.
Här va' de' gran, bästa i sta'n, dagen före dopparde'n.
Natta blir kall, bra i så fall,
att märra står i Pelle-Janne'sas stall.
Havre e' gött, hö har ho' fått.
Jag la' dit en extra tott.
Min lilla gran, så grön å fin,
ho' luktar gött som terpentin.
Vill ingen ha dej får ja' la' ta dej,
som rövat bort dej ur skogen din!
Min lilla gran, så smal å ful,
kom ta en vals me' Knalle Jul!
Här har du knallen me' glada trallen,
och han har penningar å häst i skjul.

Snart kör la' vi hem te' Sofie,
här ble' de' längre än de' brukar å bli.
Jag har fått nog, slutar mitt knog,
hinner inte gå på krog.
Nu tror Sofie; sitter han i
mjuka soffan å serverader blir
åv servitris, men som surpris
kör ja' nykter hem precis.
Min lilla fru, du e' så söt,
nu e' de jul, du kokar gröt.
Du höll på knallen me' glada trallen,
när alla trodde han va' ett nöt.
Min lilla fru, vi kommer snart,
Nu kommer ja' hem här, ja' vill ha mat.
Å här e' grana' - om du vill ha' na',
å här trehundra kronor som jag spart!

Luffarvisa (Martin Nilsson)

När vårens vindar rista
i knopparna som brista
då vill man ut och kvista
och bli som barn på nytt.
Då axlar jag min mara
alltuti solen klara
och glädes att få fara
ifrån min trånga hytt.

Jag vandrar i den vida ring
vårt långa land och rike kring.
Fastän jag äger ingenting
så sjunger jag ändå.
När alla vägar bär till Rom
i grönska eller fager blom
man glömmet lätt sin fattigdom
om himmelen är blå.

Men blåser hårda vindar
igenom molnens grindar
och björkar, aspar, lindar
de ställa sig på lut.
Om ändlös lång är vägen
då får man ta ut stegen
och gina över teget
så tar väl vägen slut.

Och är man inte trög och vank.
Nej, frisk och rörlig, mjuk och slank.
Vad gör det då om man är pank
och usel som en lump.
När alla vägar bär till Rom
i grönska eller fager blom,
så bleve vägen ganska tom
om ej man drog en stump.

Och tigger jag om vatten
och mat och rum för natten
så vete välan katten
om jag det inte får.
För om di skulle tveka
och blänga surt och neka
så ska jag få dom veka
i sinn så det förslår.

För jag kan lipa som en sill
och vind ock skall mig vända till
och strax jag fått'et som jag vill
en annan ton jag slår.
När alla vägar bär till Rom
i grönska eller fager blom,
då struntar man i männ'skors dom
och tackar blott och går.

Och träffar jag en flicka
som vet att väl sig skicka,
så stannar jag en vicka
allt hos den ljuva ros.
Om se'n hon börjar ula
och tjuta i sin kula,
och säger "Dröj en smula!"
Då drager jag min kos.

Ty ingenting får hindra mig.
En ska väl inte binda sig.
Om så de runt mig linda sig,
min frihet den jag rår.
När alla vägar bär till Rom
i grönska eller fager blom,
ajöss min sista egendom,
till nästa vän jag går.

Men kommer gula hösten
med skrovlig rost i rösten,
då är det slut med trösten
och grusat allt mitt hopp.
Det brummar i var fura
och alla himlar skura
och kläderna blir sura
och häftar vid min kropp.

Men man skall vara lugn och klar
och visa att man är en karl.
Det finns nog dom som värre har
än jag i all min brist.
När alla vägar bär till Rom
i grönska eller fager blom,
Att klaga är en ynkedom
om dagen än är trist.

Och den som visan skrivit,
det är en man som givit
sig helt åt luffarlivet
med påken i sin hand.
När vårens vindar fara,
då axlar han sin mara
och drar i solen klara
runt hela Sveriges land.

Han byter ej med herrarna
som vräka sig i kärrorna,
allt efter feta määrrarna
i överflöd och glans.
När alla vägar bär till Rom
i grönska eller fager blom,
man har sin största rikedom
i sol och vindars dans.

Balladen om Eken (Ruben Nilsson)

Man skulle väl tona en sjucker ballad
om våran stad - ja om våran stad!
Men en ann' kan ju inte snacka så snyggt
så're låter så där som de vore tryckt.
Men ge bäng i de! Vill ni följa me
på en långpromenad här i våran stad?
Här i våran stad, i Eken!

Vi låssas vi träffas en snarfager kväll
vid båtarna där ve Grand Hotell,
där som nasarna becknar rabbel å snack,
ja, å nyplockad mask, ett par spänn för en ask.
Här e strömmens brus! Vårat Riksdagshus!
Å Norrbro, Rosenbad å en slottsfasad.
De e våran stad! Ja Eken.

Sen flyger vi över till Västerbron.
I dikt å ton ska man ta motion.
Ser ni Stillot på ön - å Pålsundets strand!
Gamla krokiga pilar å båtar på land.
Å Norr Mälarstrand me ett långt, långt band
utav lykter i rad! De e våran stad!
De e våran stad, ja Eken!

Högt oppe på Fjällgatan har'om ett fik
me bra musik å me fluktutkik
över Stassgårn å Saltsjöns svartblåa vik.
Ni förstår, de e vår! De e dröm å mystik!
De e hus ve hus i ett skumraskljus.
Ja de gör en glad! De e våran stad!
De e våran stad, ja Eken.

Å skorvarna ligger med flagger på svaj
vid Stassgårns kaj, ja ve Stassgårns kaj.
Där står knallröa lyftkranar grant mot spat,
ja, å Skeppholmens grönska e späd som spenat.
Gröna Lundens lamm far på färjan fram
emot Allmänna gränd. Ja, den e ju känd.
Här i våran stad. I Eken.

Men Eken e mera än utsikt och grant!
Ja de e sant. Aldri likadant.
De kan vara ett flyttlass på Odenplan
eller snöslask å julmarknad i Gamla Stan
Men de e nåt mer, som man inte ser,
ja, man vet inte vad! Som e våran sta.
Som e våran stad! Ja, Eken.

En ballad om Franske kungens spelmän (Frans G. Bengtsson)

Vi har kommit från Burgund och från Guienne,
från Brabant och från det gröna Normandie.
Vi ha aldrig sett de länderna igen,
sen vi trummade för kungens kompani.
Högt där Alpen lyfte kammen
klang det: - "Kom!
Med kung Karl och Oriflammen!
Emot Rom!"
Och den blåa luften bar
våra vimplar och standar,
tills av liljorna Toscana stod i blom.

Å, de skörderskor vi sett bland lin och korn
stå förundrade med famnen full av ax,
när basunerna vi höjt mot mur och torn:
"Män av Florens! Kungen kommer! Öppna strax!"
Å, donsellorna på torgen!
Deras blod
svann ej bort från kind av sorgen
för vårt mod,
när det svors, att söderåt
skulle icke längs vår stråt
någon jungfrudom bli kvar, om Gud var god.

Vi ha spel för marsch och dansmusik för sal,
litaniors drön och sång om Charlemagne.
Vi ha klinkat klavikord och virginal
till en aube och till romanser från Bretagne.
Vi ha rim om Blanche fleur
och Herr Floris
och refrängerna om Sieur
de la Palice.
Och där påven fromt höll av
kurtisanernas konklav,
sjöngo vi Ballade des Dames du Temps Jadis.

Trumma på och blåsa klart och hålla takt
är vår lott ännu, fast buk och kinder svällt.
Vi ge än signal till sadling och givakt,
fast de herrar dött, vi fordom följt i fält.
Mellan äreportar, lansar
eller bloss,
där man stiftar fred och dansar
eller slåss,
gå vi än som fordom med
med baretten käckt på sned
och begravningsinstrumenten i vår tross.

Ghibellin och guelf och påve och spanjor
ha vi följt, till deras härlighet försvann.
Mången furste ha vi tjänat, tills han for
i en svart kaross med flordraperat spann.
Ny mundering får oss smycka
år från år.
Utav fallna herrars lycka
återstår
nött livré från någon fest -
svart hos Sforza, grönt hos Este,
och hos Borgia rött som påvedotterns hår.

Finns en kvinna kvar, som minns oss i Guienne?
Blåser våren åter grön i Normandie?
Vi ha aldrig sett de länderna igen.
Vi gå nu mot Rom med Frundsbergs kompani.
Mellan Espérance och sabeln
är vår gång
med d'Orange och konnetabeln
av Bourbon.
Vad längs marschens väg var värt
ge en vink och hålla kärt,
ha vi transubstansierat till en sång.

Möte i rymden (Sam J. Lundwall)

Vi ankrade i rymden vid en fjärran satellit
som i evig bana kring sin stjärna låg.
Där mötte jag i massen en törstig parasit,
en barndomsvän som jag nu återsåg.

Kör: *en barndomsvän som jag nu återsåg.*

"Hej käre Oskar Fikonström, min gamle barndomsvän!
Du gamle sailor, lever du ännu?"

Vad är det som har hänt dig, du känns ju knappt igen?"

"Jo, vad som har hänt ska du få höra nu.

Kör: *Jo, vad som har hänt ska du få höra nu.*

Jag rymde ifrån jorden redan tidigt som du vet,
och stack ut på rymdens gråa ocean.
Och med tiden fick jag hyra på en gammal rymdraket.
Chiefen var en jävel men han var en fan.

Kör: *Chiefen var en jävel men han var en fan.*

Vi seglade på Vega med smuggelgods och sprit.
Jag var ännu ung och grön och rätt naiv.
Jag knacka' rost i fören och fick inget för mitt slit.
Ja, den tiden var den värsta i mitt liv.

Kör: *Ja, den tiden var den värsta i mitt liv.*

Slita hunn i alla väder uti rymdens svarta hål
och gå frivakt i reaktorns hemska glans.
Rymden kryllar utav monster som på männ'skor taga kål
och för jämnas skall en rymdman va' till hands.

Kör: *och för jämnas skall en rymdman va' till hands.*

Ja, jag har sett det mesta som här finnes kvar att se.
På Capella mötte jag en skön blondin.

Vi var i hennes våning när när hon exploderade -
hela hon var skapt av nitroglycerin.

Kör: *hela hon var skapt av nitroglycerin.*

Svart av sot och utan kläder - hela kroppen som ett sår -
satt jag häpen där med aska i min famn,
när en man med åtta armar plötsligt fram emot mig går:
Jordens konsul med ett obegripligt namn.

Kör: *Jordens konsul med ett obegripligt namn.*

Jag fick nya syrgastuber och en skaplig strålpistol
som var fylld av död och vilda stjärnors kraft.
Konsulns brylling ordna' hyra till en mycket fjärran sol,
men den resan blev den värsta som jag haft.

Kör: *men den resan blev den värsta som jag haft.*

Skeppet där jag tagit hyra var av underlig modell.
Allt var fel och luften stank som en kloak.
Dess kapten var som en bläckfisk täckt av stora gröna fjäll
och med ondskefulla ögon fram och bak.

Kör: *och med ondskefulla ögon fram och bak.*

Tjugo ljusår ifrån jorden fick vi fel i vår maskin.
Djuren i vår last drack upp vår proviant.
Vi fick hållas oss vid liv med hjälp av öl och aspirin.
Det är knappt att man kan tro att det var sant.

Kör: *Det är knappt att man kan tro att det var sant.*

Ja, det var hårda år i rymden, men jag klara' mig ändå,
och fast tretti' har jag ännu full vigör.

Så tack för alla drinkar, men nu måste jag nog gå -
jag har smuggel i raketten utanför."

Kör: *jag har smuggel i raketten utanför.*

Så skildes jag i massen med ett par små enkla ord
och ett handslag från min gamle barndomsvän.
Medan tusen millioner blanka stjärnor ovan stod
på den kalla och svarta himmelen.

Kör: *på den kalla och svarta himmelen.*

Sommargästens visa (Elisabet Hermodsson)

Jag lånat dina stränder,
jag lånade ditt hav.
Jag tog ur sommarns händer
det skönaste hon gav.
Jag lånade en sommar kort
din blåeld och din vallmoblom.
Nu tonar sommarns stränder bort,
så tröstlös är min själ och tom.

Din strand jag lämnar åter,
din äng din vallmo röd.
Ej underligt jag gråter
när sommaren är död.
Jag gungar över höstens hav,
bort tonar sommarns vita kust
- det skönaste som sommarn gav,
din strand ditt hav din kärlekslust.

I dina ängen granna
du gav en soldränkst fest.
Men jag får inte stanna,
jag är blott sommargäst.
Jag borde stanna vintern om
och lida med din glesbygdsnatt,
men blott om sommaren jag kom
och bodde i ett sommarskratt.

Så hjälp mig då att leva
på minnen som på grus.
Av ljungens ris en reva,
av strandens våg ett sus,
jag bär nu med mig över hav,
när hösten mulnar ner mot land,
Det skönaste som sommarn gav
ett minne blivit i min hand.